

೧೯೯೪ ರಿಂದ ಈಚಿನ ಕವಿತೆಗಳು ಮತ್ತು
'ಮುಗುಳು' ಸಂಗ್ರಹದ ಕೆಲವು ಪದ್ಯಗಳು (೧೯೫೮)

ಬೆಂಕಿ

ಚಕಮಕಿ ಬೆಂಕಿ ಶಾಶ್ವತವಲ್ಲವಯ್ಯಾ.
ಅದ ಹಿಡಿದು ಹತ್ತಿಯಲಿಟ್ಟು ತೊಟ್ಟಿಲ ತೂಗಿ
ಸಾಕಬೇಕು ಮಗುವಿನಂತ.
ಗಾಳಿಯ ಹಾಕಿ ಮಾಡಬೇಕು ಪಾಲನೆ ಪೋಷಣೆ.
ವರುಷದ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಒಂದೇ ನಿಮಿಷದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದು
ಎದುರೆದುರೆ ಎದ್ದು ನಿಲ್ಲುತ್ತದೆ ನೋಡು -
ಅಗೊ ಅಗೊ ಈಗ ನೀನೆ ಮಗು ಅವನಿಗೆ!
ಮಗು ನಿನ್ನ ಹಡೆದವನನ್ನ ಚೆನ್ನಾಗಿ
ಅವನ ಮೈಕೈ ಸುಡದ ಹಾಗೆ ನೋಡಿಕೋಪ್ಪಾ!

ಚಂದ್ರ

ಸಣ್ಣವನಿದ್ದಾಗ ನನಗೂ ಬೇಕೆನಿಸಿದ್ದ ಚಂದ್ರ
ಅವನು ನನ್ನ ಕಡೆ ನೋಡಿದ್ದೆ ತಡ
ಗಕ್ಕನೆ ಹಿಡಿದು ಕಣ್ಣು ಕನ್ನಡಿಯೊಳಗೆ
ಬಂಧಿಸಿಟ್ಟೆ.

ಕಣ್ಣು ಪಂಜರ
ಅದರಲ್ಲಿ ಚಂದಿರ
ಅವನೊಂದು ಪಕ್ಷಿ
ನಾ ಅದಕೆ ಸಾಕ್ಷಿ.

ಪಟಪಟ ರೆಕ್ಕೆಯ ಬಡಿದು
ಕನ್ನಡಿಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಂಗಿರಲಿ
ರಾಮ ರಾಮಾ ಅಂದ.

ಕೂಗಬೇಡ ಚೆನ್ನಾ
ನೀನೆ ನನ್ನ ಪ್ರಾಣ.
ರೆಕ್ಕೆ ಪುಕ್ಕ ನೊಂದರೆ
ನನ್ನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ತೊಂದರೆ.

ದೇಶಭಕ್ತನ ಗಾಂಧೀಗೀತೆ

ಅಯ್ಯಾ ಗೋಡ್ಡೆ
ಎದ್ದೇಳಯ್ಯಾ, ಬೇಗ ಸಿಧನಾಗು
ಜನವರಿ ಮೂವತ್ತೆಲ್ಲವೆ ಇವತ್ತು?

ಕೊಲ್ಲ ಬಂದವರೆದುರು ಚೆಲ್ಲಿ ಮುಗುಳು ನಗುವ
ಮೈಮರೆಸುವ ಗಾಂದೀಟ್ರಿಕ್ಕು ಗೊತ್ತಲ್ಲ ನಿನಗು?
ಗಾಂಧಿಗೂ ಗೊತ್ತಿದೆ ಅವನ ಬೊಚ್ಚುನಗೆ
ಎಲ್ಲ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರವಲ್ಲವೆಂದು.
ಆದರೂ ಒಡೆಯಲಾರದ ಒಗಟು ಗಾಂಧೀನಗು.
ನಮಗೋ ಸಮಯವೆಲ್ಲಿದೆ ಒಗಟು ಒಡೆಯಲು?
ನಾವು ಪೇಟಂಟ್ ಮಾಡಿದ ಗಾಂಧಿಗೂ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗೂ
ಬೆಲೆ ಕುಸಿದು ಕಂಪನಿ ದಿವಾಳಿ.
ಅದಕ್ಕೇ ಗಾಂಧೀಜಿಯ ನಗೆ ನಮಗೆ ಹಗೆ.

ನಿನಗೂ ಗೊತ್ತು ಇವತ್ತೆಲ್ಲ ಜನವರಿ ಮೂವತ್ತು
ಆದರೂ ದಿನಾ ಆಚರಿಸಬೇಕಲ್ಲ
ಗಾಂಧಿಯ ಕೊಂದ ಕಥೆಯ
ಹಾಯ್ ರಾಮಾ ವ್ಯಥೆಯ!

ದಿನಕ್ಕೊಬ್ಬ ಗಾಂಧಿ, ದಿನಕ್ಕೊಬ್ಬ ಗೋಡ್ಡೆಯ ಹುಡುಕಿ
ಸಿಕ್ಕದಿದ್ದಲ್ಲಿ ನಾನೊ ಇಲ್ಲವೆ ನೀನೊ
ಗೋಡ್ಡೆಗಳಾಗಿ ಗುಂಡು ಹಾರಿಸಬೇಕು.
ಹಾರಿಸಿದರೆ ಧಗಧಗಿಸುವ ದಿಗಂತ.....
ಹೊಗೆಯಾಡುವ ರಸ್ತೆ.....
ದಿನಾ ಸಾಯುವ ಕರ್ಮ ಗಾಂಧಿಗೆ
ಕೊಲ್ಲುವ ಕರ್ಮ ನಮಗೆ – ತಪ್ಪಿದ್ದಲ್ಲ
ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ಇದು ಹೆಚ್ಚೆಲ್ಲ.

ಆಮೇಲೊಂದು ಶ್ರದ್ಧಾಂಜಲಿ ಒದರುವುದು – ಅದೂ ನಿತ್ಯದ್ದೆ!
“ಸತ್ತು ಹೋದರು ಗಾಂಧಿ
ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ಹೊಗೆಯಾಗಿ, ಬೂಮಿಗೆ ಬೂದಿಯಾಗಿ!
ಕಲ್ಯಾಣದ ಬೆಳಕೆಲ್ಲಿ ಹೋಯಿತು ರಾಮ ರಾಮಾ!”
ಈಗ ಜನಗಣ ಹಾಡಿ ಮನೆಗೆ ನಡೆ.

ತಕರಾರು ಬರಬಹುದು ಸ್ವರ್ಗದ ಗಾಂಧೀ ಕಡೆಯಿಂದ
ಇನ್ನೇನಂತೆ ಆ ಮುದಿಯನಿಗೆ?
ಶಾಲೆ ಕಾಲೇಜುಗಳಿಗೆ ರಜ ಹಾಕಿ
ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲವೆ ಅವನ ತಿಥಿ ಜಯಂತಿ?
ಅವನ ಹೆಸರಿಟ್ಟಲ್ಲವೆ ಬೀದಿ ಭವನಗಳಿಗೆ
ಬೇಕಾದರೆ ವಿಧಾನಸೌಧವೇ ತನ್ನ ಸಮಾಧಿ ಎಂದುಕೊಳ್ಳಲಿ.
ನಮಗೇನಂತೆ?
ನೇರನುಡಿಯಲ್ಲಿ ನುಡಿಯುವುದುಚಿಂತೆ:
“ನೋಡಿ ಗಾಂಧೀಸಾಹೇಬರೇ
ನೀವು ಸತ್ತದ್ದಕ್ಕೆ
ಭೂಗೋಳದ ಕಿರುನಗೆಯೂ ಮಾಸಿಲ್ಲ ಸ್ವಾಮಿ.
ಕ್ರಾಂತಿಯಿಂದದ್ದೆಲ್ಲ ಕಸವಾಗಿ ತಿಪ್ಪೆಯಾಗಿದೆ ದೇಶ!
ಕಾಣದೆ?”

ದೇಶಪ್ರೇಮ ಈಗೀಗ ಭಾರೀ ದುಬಾರಿಯಷ್ಟು

ಕವಿತೆ

ಮೊನ್ನೆ ತಾಯಿಯ ಹೆಸರು ಮರೆತೆ
ನಿನ್ನೆ ತಂದೆಯ ಹೆಸರು ಮರೆತೆ
ಈದಿನ ನನ್ನ ಹೆಸರೇ ಮರೆವಾಗಿ
ಹೀಗೆ ಒಂದೊಂದೇ ಮರೆಯುತ್ತ -
ಇಚಿಂಚು ಇಲ್ಲವಾಗುತ್ತ
ಗಾಳಿಯಾಗುತ್ತ ಬಯಲು ತುಂಬಿದಂತೆನಿಸಿ
ನನ್ನ ಕವಿತೆಗೆ ಕಣ್ಣು ಬಂದು
ನನ್ನ ನೋಡಿದಂತೆನಿಸಿ
ನಾಚಿಕೊಂಡೆ.

ಹಿತ್ತಲ ಗುಲಾಬಿ

ಹಿತ್ತಲ ಗುಲಾಬಿ ಗಿಡ ಒಂಟಿ ಹೂ ಧರಿಸಿತಹ
ಹರಳಿನುಂಗುರ ಬೆರಳಿಗಿಟ್ಟಹಾಗೆ

ನಾವು ತೊಟ್ಟಾಸೆ ಸುಸ್ಥಷ್ಟ ಸುಂದರ ಕನಸು
ಸಾಕಾರಗೊಂಡು ಹೂವಾದಹಾಗೆ!

ಓ! ಎಂಥ ಚೆಲುವಿಕೆಯು! ಬುಡ ಮಣ್ಣು! ಗಿಡ ಮುಳ್ಳು!
ಹಸಿರಲೆಯ ಕೆಸರಿನಿಂದೆದ್ದ ಕಮಲ!
ಎಂಥ ವಿಕೃತಿಯ ಗರ್ಭದಿಂದೆಂಥ ಆಕೃತಿಯು
ಕರಿಮೋಡದಿಂದೊಗೆದ ಕಾಮಬಿಲ್ಲ!

ನವುರನವುರಾದ ಶತಸ್ಥಿಗ್ಧ ಕೋಮಲ ಮಧುರ
ದಿಟ್ಟಿಗೂನೂ ಬಾಡುವಂಥ ಪಕಳೆ
ಸಂಜೆ ಮುಗಿಲಿನ ಕೆಂದೆರೆಯ ಮೋಡ ರಂಗವನೆ
ಹುಡಿಮಾಡಿ ಎಸೆದಂತೆ ದಳ – ಮೊಗ ಕಳೆ!

ಹುಡಿಯಾ ಹೊಂಗಿರಣದಲಿ ಮಿಂದು ಮಣಿ ಮಿಂಚಿನೊಲು
ನೀರಹನಿಯೊಂದೆ ಗರ್ಭದಲಿ ಮಿನುಗಿ
ನನ್ನದೆಯ ಸೂರೆಪಾನವ ಸೂರೆಗೊಳ್ಳುತ್ತಿದೆ
ಚಿತ್ತ ಚಂಚಲತೆ ಅಸ್ಥಿರತೆಗೆರಗಿ!

ನನ್ನ ಕನಸಿನ ಹಾಗೆ ರೂಪ! ಕಲ್ಪನೆಯ ಸುಕು –
ಮಾರಾಂಗ! ಶಿವಸುಂದರಕೆ ಮುನ್ನುಡಿ!
ಗಿಡದ ಆಕಾಶವಾಣಿಯ ಕೇಂದ್ರದಿಂದ ಮಧು –
ಮಾಸ ಹಾಡಿದ ಕವನ! ಏನು ಇಮೋಡಿ!

ಇದರುದಯದೊಂದೀಗೇ ನನ್ನೆದೆ ಕುಮುದವರಳಿ
ಬೆದೆ ಮರೆತು ಸೌರಭವ ಸೂಸುತಿಹುದು!
ಮರೆತ ಪಯಣಕ್ಕೊಂದು ಹೊಸಹುರುಪು ಉತ್ಸಾಹ
ಹೊಸ ಬೆಳಕೆ ಹೊಂಗಿರಣ ತೂರುತಿಹುದು!

ವನ – ತೋಟ – ಪರ್ವತವನುಳಿದೆಮ್ಮ ಹಿತ್ತಲಕೆ
ಬಂದನಿವ ಋತುರಾಜ ಅತಿಥಿಯಾಗಿ!
ಒಂದೆರಡು ದಿನವೇಕೆ? ಇದು ಕೂಡ ನಿಮ್ಮ ಮನೆ
ಇರಲಾಗದೇ ಇಲ್ಲೆ ಅಚಲರಾಗಿ!

ಮಧುರಮಿಲನ

ಇದೆ ಈಗ ಮಳೆ ನಿಂತು ಗಳಿಗೆ ಎರಡಾಗಿಲ್ಲ
ಪಡುವಣಕೆ ರವಿ ಮೋಡ ಸರಿಸಿ ಬಂದ

ಎರಕೊಂಡು ಮೈಯಾರ ಬಿಟ್ಟ ನವ ವಧುವಿನೊಲು
ಕುಳಿತ ಇಳೆಯನು ಕಂಡು ಬೆಚ್ಚಿ ಬಿದ್ದ!

ಮರ್ಯಾದೆಗಾಗಿ ನಸು ಹಸಿರುಡೆಯನುಟ್ಟಿಹಳು
ಮೈತುಂಬ ಮಕರಂದ! ಅಹ ಸುಗಂಧ!
ತಣ್ಣೆಲರು ಕಳ್ಳತನದಿಂದೆ ಮೂಸುತಲಿಹುದು
ಕಂಡ ಕೋಗಿಲೆ ಸಾರುತಿರುವುದಂದ!

ಎದಯಕ್ಕರೆಯು ಉಕ್ಕಿ ಬರೆ ಸ್ವರ್ಣ ಬೆಳಕುಗಳ
ಅವಳ ದೇಹದ ಮೇಲೆ ಚೆಲ್ಲಿ ಚೆಲ್ಲಿ
ಕಿರಣಮೃದುಕರದಿಂದೆ ತಾಕಿದನು ಕೆನ್ನೆಗಳ
ಮೈಯ ಕೊಡಹಿದಳಲಾ ನಗೆಯ ಚೆಲ್ಲಿ!

ಎಂಥ ಮೌನದ ಭಾಷೆ ಆಡಿದರೊ ಹಾಡಿದರೊ
ಮಧುರ ಪ್ರೇಮದ ಗೀತೆ ಹೃದಯದೊಳಗೆ
ರಸಮಧುಸರಸ್ಸಿನಲಿ ಈಜಾಡಿದರೊ ಬೆರಸಿ
ವಿದ್ಯುದಾಲಿಂಗನದಿ ಎದೆಯನೆದೆಗೆ!

ಕೊನೆಗಾಟ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಬಣ್ಣದ ಕಾಶಿ
ರಚಿಸಿ ರಮಿಸಿದನೊಂದು ಚಣದವರೆಗೆ
ಕೊನೆಗವಳ ಕ್ಷಿತಿಜ ತುಟಿಗೊತ್ತಿ ಇನಿ ಮುತ್ತೊಂದ
ನಗಿಸಿ ಮರೆಯಾದನಹ ಅಷ್ಟರೊಳಗೆ!
ಬಿಕನೇಸಿ ತಿರುಗಿದೆನು ಇತ್ತ ಕಡೆಗೆ!

ಅಜ್ಜ ನೆಟ್ಟಾಲದ ಮರ

ಪ್ರಳಯದ ಬಿರುಗಾಳಿ ಬೀಸಿ
ಮದ್ದಾನೆಯಂಥ ಧೂಳೆಬ್ಬಿಸಿ
ಕ್ಷಿತಿಜಗಳ ಆವರಿಸಿ, ನೆಲಮುಗಿಲಿಗೇಕಾಗಿ
ಮಿಂಚಿನ ಶಲಾಕೆ ಫಳ್ಳನೆ ಹೊಳೆದು
ಸ್ಫೋಟಿಸಿದಾಗ -
ಸಿಡಿಲು ಬಡಿದದ್ದು ಎಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗೆ ಎಂದು ತಿಳಿಯಲೆ ಇಲ್ಲ.
ಅರೆಗಳಿಗೆ ನಮ್ಮ ಉದ್ಧಾರ ನಮಗೇ ಕೆಳೀಸದಂಥ
ಸ್ಮಶಾನ ಮೌನ. ಅಮೇಲೆ ಕಂಡಿತು

ಅಂಗಳದ ಆಲದ ಮರ ಬಡಮೇಲಾಗಿ ಬಿದ್ದಿತ್ತು
ನೆತ್ತಿಯ ಸುಳಿಯಿಂದ ಬಡ್ಡಿಬೇರಿನ ತನಕ ಸೀಳಿತ್ತು.

'ಅಜ್ಜನ ಅಜ್ಜ ಅವನಜ್ಜ ನೆಟ್ಟ ಅನಾದಿಮರವೆಂದು -
ಇದರ ನೆರಳಲ್ಲಿದೆ ಚಂದ್ರಕಾಂತ ಶಿಲೆ,
ಆಯುರ್ವೇದ ಇದರೆಲೆ,
ಹಾಡುವ ಹಕ್ಕಿಗಳ ಹಸಿರುಯ್ಯಾಲೆ,
ಬೆಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಯಕ್ಷಿಯರ ನೆಲೆ
ಕಗ್ಗತ್ತಲಲ್ಲಿ ಭೂತಪ್ರೇತ ರಾಕ್ಷಸರ ಯಕ್ಷಗಾನ ಕಲೆ
ಆಹಾ ಇದು ಇರೋದು ನಮ್ಮಗಳದಲ್ಲೆ"
ಎಂದು ಉಬ್ಬಿಕೊಬ್ಬಿದ ನಮ್ಮ ಹಿರೀಕರೆ
"ನೋಡುತ್ತಿರಿ ಸಾಮಾನ್ಯವಲ್ಲ, - ಈ ಮರ ಬಿದ್ದದ್ದು
ದಾಕಲಾಗುತ್ತದೆ ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ.
ಮಾರಿದರೆ ಎಷ್ಟು ಬಂದೀತು ಮಹಾ! ಆದರೂ
ಅಜ್ಜನೆಟ್ಟ ಆಲದ ಮರ, ಆಶಿರ್ವಾದವೆಂದಾದರೂ
ಪಾಲು ಬರಬೇಕಲ್ಲ" ಎಂದಾಗ ಹುಚ್ಚನೊಬ್ಬ ಹೇಳಿದ:
"ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ದಾಕಲಾಗುತ್ತದೆ, ಬಿದ್ದ ಮರವ ಮಾರಿ
ನೀವು ಕಳ್ಳೆಪುರಿ ತಿಂದದ್ದು ಸಹ!"

ಗಾಂಧೀಜಿ ಸ್ವರ್ಗದಿಂದ ಇಳಿದು ಬಂದಾಗ

೧

ಯಾವ ದೇಶವಿದು?
ನೆಲದಲ್ಲಿ ಹುಲ್ಲು ಹುಟ್ಟಿಲ್ಲ
ಬಾನಲ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕ ಮೊಳೆತಿಲ್ಲ
ಭೂಮಿ ಆಕಾಶ ಕಲಬೆರಕೆ
ಯಾಗಿವೆ ಹಗಲು ರಾತ್ರಿ!
ಎಷ್ಟೊಂದು ಕೆಂಪು ಚುಕ್ಕೆಗಳು
ಈ ದೇಶದ ನಕಾಶದಲ್ಲಿ!

ಪ್ರಕ್ಷುಬ್ಧವಾಗಿದೆ ವಾಯುಮಂಡಳ
'ಹೊಸ ನಾತ ಹೊಸ ನಾತ'
ಕೊಟ್ಟಿಗೆಯ ಕರು ಕೊಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲೇ
ತೊಟ್ಟಿಲ ಹಸುಳೆ ತೊಟ್ಟಿಲಲ್ಲೇ

ಕತ್ತು ಚೆಲ್ಲೆವೆ!
ಹರಿಯದ ನದಿಯ ದಡದಲ್ಲಿ
ಮೀನು ತೇಲಾಡಿವೆ.
ಬಾವಲಿ ನಿಂತಿವೆ ಕಾಲಮೇಲೆ!
ನವಿಲು ನೇತುಬಿದ್ದಿವೆ ಮರಕ್ಕೆ!
ಹೂತು ಹೋಗಿವೆ
ಆದ ಹೋದ ಎಲ್ಲ ಕತೆ!

೨

ಒಬ್ಬನೇ ಅಲೆದಾಡುತ್ತೇನೆ.
ದೇಶದ ತುಂಬ

ಊದಿದರೊಡೆವ ಗುಳ್ಳೆಯ ಥರದ ಜನ
ಹೂಂಕರಿಸಿ ಅಹಂಕಾರಗಳ
ಎರಚಾಡುವ ಭಾರೀ ಭಾರೀ ಜನ.
ಗುರುತು ಹಿಡಿಯೋದಿಲ್ಲ ಯಾರೊಬ್ಬರೂ
ಓಗೊಡುವುದಿಲ್ಲ ನಾನು ಕರೆದರೂ.
ಮುಖ ಎತ್ತಿ ನೋಡುವುದಿಲ್ಲ ಮುಟ್ಟಿದರೆ
ತಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ, ಅಡ್ಡಬಂದರೆ
ದಾಟಿ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ ಎದುರಿನಲ್ಲೇ
ಕ್ಯಾರೇ ಮಾಡದೆ,
ನಾನಿಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಲೇ ಇಲ್ಲ ಎಂಬಂತೆ.

ಯಾವ? ದೇಶವಿದು?

(ನಾಟಕ)

ಕೋರಿಕೆ

ನಾನೊಬ್ಬನೇಕಾಂಗಿ ಊರ ಹೊರದಾರಿ ಬದಿ
ಕುಳಿತಿದ್ದೆ; ಸಂಜೆಗಂಪಳಿಯುತಿರೆ ಆಕಾಶ -
ದಲಿ ಮಲ್ಲಿಗೆಗಳಂತೆ ತಾರಾಳಿ ಹೊಳೆಯೆ ನಿಶೆ -
ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲನೆ ಅಡಿಯಿಡುತ ಬರುತಿರೆ ಹಾದಿ -
ಯಲ್ಲಿ ರೈತರ ಗುಂಪು ಹೊಲದ ಕೆಲಸವನುಳಿದು
ಮನೆಗೆ ಐತರುತಿರ್ದರಹ - ತಮತಮಗೆ ಬಂದ
ಹಾಡುಗಳ ಹಾಡುತ್ತೆ! ಏನು ಉತ್ಸಾಹವದು!
ಎಲ್ಲಿದ್ದಿತೇನೊ ಚೈತನ್ಯ ಮೇಣ್ ಆಮೋದ!!

ಮುಂಜಾವಿನಿಂದೆ ಸಂಜೆಯವರೆಗೆ ಬಿಡುವಿರದೆ
ನೆತ್ತರನೆ ಪಣಕಿಟ್ಟು ಬೆಮರ ಹೊಳೆಯೊಳು ಧುಮುಕಿ
ದುಡಿದುಡಿದು ಹಣ್ಣಾಗಿ ನೋವು ಹೊಟ್ಟೆಯುಳಿಕ್ಕಿ
ಹಾಡ ಹಾಡುತಲಿಹರು! ಏನು ನಿಷ್ಕರ ಎದೆ!
ಅಳು ನುಂಗಿ ನಗುತಿಹರು! ನಾಗರಿಕರಿಂತಿಹರೆ?
ಇಂಥ ಗಂಡೆ ನನ್ನದಾಗಿರಲಿ ಓ ಹರಿಯೆ!

ಕೀಟನ ಸಾವನ್ನು ನೆನೆದು

ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿ; ತುಸು ಗದ್ದಲಿಲ್ಲ ಸಾಗಿತ್ತು ಜಡದ ದಾಳಿ
ಕಟ್ಟುನಿಟ್ಟುಗಳ ಹಂಗು ಹರಿದು ಹಬ್ಬಿಹಳು ನಿಶೆಯ ಕಾಳಿ
ದಿಕ್ಕು ಕೂಡ ತಮ್ಮಿರವು – ತಾಣಗಳ ಮರೆತು ಕರಗಿ ಹೋಗಿ
ಚಿಕ್ಕ ನಿಸೆಯ ಹುರಬುರುಕು ನೆತ್ತಿಯನು ಕುಕ್ಕುತಿಹವು ಬಿಡದೆ
ಕಾಲ ಗಿಡುಗನಾ ಕರಿಯ ರೆಕ್ಕೆಯೊಲು ನಾಲ್ಕು ಗೋಡೆ ಸುತ್ತು
ಆರಲಿರುವ – ಅಳುತಿರುವ ಚಿಮಣಿ ತುಸು ಆಚೆಬದಿಗೆ ಇತ್ತು
ಮೃತ್ಯು ಜಿಹ್ವೆ ಕಡುಗಂಪು ಹಾಸಿನಲಿ 'ಸತ್ತ' ಸಾಯಲಿರುವ
ಜೀವಿಯೊಂದು ತೂಗಾಡುತಿತ್ತು ಅಚೇಚಿ ಬದುಕು ಸಾವ.

ಲೊಚಗುಡುತಲಿತ್ತು ಕರಿಗಾಲ ಹಲ್ಲಿ ಯಾ ಶಕುನ ಹೇಲುತಿತ್ತೊ!
ಎಬಡ ಗೂಗಿ ಕೂಗಾಡುತಿತ್ತು ಅದಕಾವ ಮೋದವಿತ್ತೊ!
ಬಾನ್ ಬಿಕ್ಕುತಿತ್ತು ತಿರೆ ತಿಣುಕುತಿತ್ತು ಸಳಸಳನೆ ಕುದಿದು ಗಾಳಿ
ಯಮನು ಬರೆದ 'ಶರಾ' ಓಡುತಿತ್ತು ಮೈ ಹಾಗೆ ಹೀಗೆ ಹೊರಳಿ!

ಗುಳಿಬಿದ್ದ ಕೆನ್ನೆ ಕುಣಿಯಾದ ಕಣ್ಣು – ಸುಡುಗಾಡೊ ಅಬ್ಬ ಹಣೆಯು!
ಹೊಟ್ಟೆ ಬೆನ್ನಿಗಂತರವೆ ಇಲ್ಲ! ಎದೆ – ಅತಿಥಿ ಯಮನ ಮನೆಯು
ಕೇಶ ಮದಿಯ ಕಟ್ಟಡವಿಯಲ್ಲಿ ಸೀರ್ – ಹೇನಿಗನ್ನವಿಲ್ಲ!
ಬಿರುಸು ಹಕಳಿಗಿಟ್ಟಿರುವ ಮೈಯು! ಜಲ ಸ್ನೇಹವಂತು ಇಲ್ಲ.

ಉಸಿರ ಡೊಂಬನೋಡಾಡುತಿದ್ದ ಎದೆ – ಬಾಯ್ಗೆ ಲಾಳಿಯಂತೆ
ಜೀವವಿತ್ತು ನನ್ನಾಣೆ ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ನಂಬು ಮತ್ತೆ!

ಜೀವ ತುಂಬಿದೊಲು ಕಲ್ಲಿಗೊಮ್ಮೆ ಹುಚ್ಚೆದ್ದು ಯಾಕೊ – ಎಂತೊ –
ಅವನೆದ್ದು ಕುಳಿತ ಎಲ್ಲಿದ್ದಿತೇನೊ ಚೈತನ್ಯ ಮತ್ತೆ ಬಂತೊ!

ಸತ್ತ ಕಣ್ಣುಗುಡ್ಡಿಯಲು ಕೂಡ ನೂರ್ ಸೂರ್ಯೊಮ್ಮೆ ಹೊಳೆಯೆ
ಚಿಮ್ಮಿ ಬಂತು ಎಲ್ಲಿಂದೊ ಕಾಂತಿ! ಎನೆ ಯಾವ ರುದ್ರನಿವಗೆ?

ಗಗನದಗಲ ಕಣ್ಣುಗಳ ತರೆ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡ ನುಂಗುವಂತೆ
ತಪ್ಪ ಹೃದಯದಿಂ ಕುದಿವ ಉಸಿರು ಹೊರಬಂದಿತಂಬಿನಂತೆ!
ಮಾತಾಡಲೆಳಸೆ ಧ್ವನಿ ಇಲ್ಲದಾಯ್ತು; ಹಿಸುಕಿತೊ ಕುತ್ತ ಕತ್ತು!
ಹರಿವಾಗ ತಂತಿ ಅಬ್ಬರಿಸುವಂತೆ ಕೊನೆಯುಸಿರು ಹೊರಗೆ ಬಂತು!

ದೇಹ ಸೀಮೆಯನು ದಾಟಿ ಜೀವ ಯಮನಡಿಗೇ ಬಾಗುತ್ತಿತ್ತು
ಅವನ ತಪ್ಪ ಎದೆಯುಸಿರು ಗಗನ ಗಂಡೆಯ ಸೀಳುತ್ತಿತ್ತು!
ನೂರು ನೆರಳುಗಳು ಕೂಗಿ ಕುಣಿದವೋ ಕೈಯ ಕೈಯೊಳಿರಿಸಿ
ಭೂತ ಸಭೆ ಕರೆದು ಹಬ್ಬ ಮಾಡಿದುವು ತಮ್ಮ ಭಾಗ್ಯ ಮೆರೆಸಿ.

* * *

ಪರಿಚಿತರೆ? ಸ್ನೇಹಿತರೆ? ಒಬ್ಬರಿದ್ದರೇ ಬಾಯ್ಗೆ ತೊಟಕು ನೀರ-
ಬಿಡಲಿಕ್ಕೆ? ಕಣ್ಣುಹನಿ – ಅದಕು ಕೂಡ ಬರಗಾಲ! ವಿಧಿಯು ಕ್ರೂರ!
ಬದುಕಿನೆಲ್ಲ ಸಿಹಿಯುಂಡನೇನು? – ಛೇ ಎಳೆವಯಸ್ಸು ಪಾಪ!
ಪ್ರೇಮಪ್ರೀತಿಗಳ ಕಂಡನೇನು? – ಬರಿ ನಟನೆ ಮೋಸಕೂಪ!
ಒಣಗುತ್ತಿತ್ತು ಗಿಡ – ತೊಡಕು ನೀರು ಸಹ ಯಾರು ಹನಿಸಲಿಲ್ಲ!
ಸತ್ತಮೇಲೆ ಕಣ್ಣೀರ ಸುರಿಸದರು 'ವಿಧಿಯ ಆಟವೆಲ್ಲ!'